

poslanec! G. Roškar je bodril mladeniče, naj ostanejo zvesti svojemu verskemu prepričanju in zvesti v ljubezni do mile slovenske domovine. Beseda mu je tekla gladko in njegov glas je mogočno zvenel po zborovalšču. Njegove besede so bile sprejete s splošnim hrupnim odobravanjem.

Mladeniči nastopajo.

Predaleč bi nas vodilo, ako bi hoteli tokrat objaviti vse govore mladeničev, ki so nastopali sedaj zaporedoma iz različnih župnij. Govorili pa so mladeniči: Ver iz Krčevine pri Ptuj, Fras Anton iz Sv. Petra pri Mariboru, Grandošek iz Spod. Kungote, Caf iz Sv. Benedikta, Stranjsak od Sv. Jurija ob Ščavnici, Nemec Radoslav iz Sv. Jurija ob Ščavnici, Janez Domitar iz Sv. Barbare in Zmavc iz Sv. Ruperta. Zglasili so se še tudi drugi mladeniči, a niso prišli več k besedi, zborovanje se je moralo zaključiti, ker je čas hitro potekel in se je trehalo pripraviti na odhod. Župan Rop je zaključil s trikratnim »živijo« na papeža in cesarja zborovanje.

Mladeniči so govorili izborna. Njih korajžen nastop, njih odločna beseda, njihovo globoko versko mišljenje in njihova ognjevitost ljubezen do slovenske domovine, vse to je kar očaralo zborovalce. Naprej po začetni poti in naša domovina bo še doživela lepe čase!

Nasprotniki izzivajo.

Trgovec Sedminek, ki je zajedno tudi župan trga Sv. Lenart, kateri trg je proslul zaradi nemškega goljufa Mravljaka, je naše mladeniče zelo slabo sodil. Dal je nastopiti požarno brambo, da bi brizgala na naše mladeniče. To je seveda naše mladeniče izzivalo in treba je bilo mnogo pomirjevalnih besed. Mnogi so se vprašali: Ali trgovec Sedminek tudi pred svojo trgovino nastavlja požarno brambo, da poskropi vsakega Slovence, ki bi se upal vstopiti v nemško trgovino?

Zelo izzivalno se je vedel tudi sin mizarja Senekoviča. Temu kaj hudo de, da slovenski mladeniči niso narodne izdajice. Ta mizarjev sin se je vedel celi čas kakor kak župan ter bil desna roka policaja Živka. Oče mizar bi lahko fanta poklical domov, da bi bil doma miren, a tega ni storil. Rakve pa oče mizar radi prodajajo Slovincem, takrat jih ne pustijo izzivati po svojem sinu.

Zraven pa je bilo pred zborovalščem tudi vse polno nemškutarških barab in nemškutarške fakinaže, katere imenoma ne poznamo. Ti so neprestano zmerjali naše mladeniče, jih suvali, psovali in tako dalje. Slovenski mladeniči so jih sicer odločno zavračali,

jatelja k samomoru? — — — Bil je veren, priden, pošten mladenič! Mogoče nesrečna ljubezen — slab finančni položaj — hudo delstvo — to gotovo ne! — gnjus nad življenjem — — —

Ne more na jasno — — —

Uganka je rešena. Pismo do njega je dobil pri svoji sestri — pismo od Maksa.

Vesela družba samih prostomisljenikov in brezvercev, njih veselost mi je dopadala — Visoko smo igrali — zaigral 30.000 goldinarjev in — vero. Moli zame — — —

Dolgo, dolgo je sedel zamišljen z zaprtimi očmi — — —

Lahno ga potiplje mehka roka.

»Karol, ti si lačen, truden, moraš vendar jesti!«

»Sedaj ne, pojdi, prosim, pusti me samega!«

Tiho odide kakor je prišla.

Zaradi tega — radi tega ni nič pisal. Mogoče, ko bi bil tu — toda kdo ve? — — —

Ubogi Makso! Najprvo so te oropali vere, potem se te je polastil demon igranja in ti si — podlegal.

In mladi umetnik zapriseže nevero povsod pobijati, nevero in strast do igranja.

vendar dostojno, kakor se spodobi olikanim ljudem.

Ko smo gledali nastop naših nasprotnikov, zdelo se nam je, da so se hoteli pokazati danes v pravi svoji luči slovenskim mladeničem. S tem so nam zelo olajšali svojo nalogo, kajti sedaj bo vsak slovenski mladenič rad verjel, kar se piše o naših narodnih nasprotnikih.

Mladeniči!

To zborovanje vas naj med drugim to uči, da morete svoje prijatelje iskati le v zavednih slovenskih vrstah. Držite se torej vedno trdnega gesla: Svoji k svojim! Slovenci k Slovincem! To zborovanje naj vam tudi odpre oči, kako nestrpni so nemškutarji do vas zavednih Slovencev. Pri Sv. Trojici niste mogli dobiti niti zborovalnega prostora, v št. Lenartu pa so na tak način ravnali z vami, kakor da bi vi ne stali na slovenski zemlji. Tokrat so se vam pokazali v pravi luči, spomnite se tega, kadar pridejo pred vas s sladkimi obrazi. Ogibajte se jih kot svojih nasprotnikov!

Pozdravi.

Maribor. Živeli rojaki! V organizaciji mladine je bodočnost domovine; le krepko naprej! — Bogoslovci iz Slovenskih gor.

Št. Ilj pri Mariboru. Pozdravljeni mladeniči in vrli vaši voditelji! — Šentiljski mladeniči.

Celje. Mladeničem Slovenskih goric najiskrenejši pozdrav! Bog z Vami! — Marjina družba mladeničev v Celju.

Šmarje pri Jelšah. Pozdravljam vas, zaključite skupno: Složni smo Slovenje sini, zvesti svoji domovini vedno biti hočemo! — Dr. Somrek.

Ljubljana. Lepšega prizora na božjem svetu ni, kakor pošten, kreposten mladenič in veselejšega pojava na slovenski zemlji ni, kakor poštenih mladeničev veselo združevanje. S celim srcem se veselimo takih sijajnih shodov. Živeli, živeli, živeli vrli mladeniči, naj se množe, naj se krepe vaše čete, da bo vsa slovenjštajerska mladina ena velika armada, ki idi z Bogom in Marijo v boj za vero našo in naš dom. — Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Fohndorf. Iskrene pozdrave slovenskim korenjakom iz daljne tujine! — Ivan Kurbus, Lenart Zemlič.

Dobrna pri Celju. Po kraju oddaljeni, a v duhu smo združeni z vami; Bog blagoslovi naše delo! Bodite srčno pozdravljeni! Živeli slovenski mladeniči! — Mladeniška zveza na Dobrni pri Celju.

Dopisi.

Sv. Križ pri Ljutomeru. (Čuden oklic.) Znani dopisnik ptujskega »Štajerca« je v nedeljo, dne 5. julija dal oklicati na javnem trgu pred cerkvijo, da izplača tistemu, ki dokaže, da je on nemčur, 100 K nagrade. Objednem trdi, da on svoje narodnosti nikdar ne zataji, čeravno tudi Nemcev ne sovraži. Z ozirom na vse to si dovoljujem nekaj skromnih besed napisati. Nočem pa naravnost ali pozitivno dokazati, ali je dopisnik, ki je dal to oklicati nemčur ali ne, ker ne potrebujem ravno tako krvavo tistih obljubljenih kron in tudi vem, da bi jih težko kedaj dobil. Toliko pa se predrzmem trditi, da vsakteri, ki podpira znani nemčurski list, na katerem kaže vsaka črka svojo nemčursko lice, je nemčurskega mišljenja, kajti razni inserati so sicer natiskani v slovenščini, pa vendar z nemškimi črkami in tudi lepa slovenska imena se zmiraj pačijo z blaženo nemščino. Kdor toraj podpira ta nemčurski list, bodisi z dopisovanjem ali razširjanjem, ta se gotovo pripogiba k nam sovražni nemčurski stranki, kajti vsak narodno-zaveden Slovenec se sramuje tega kramarskega ničvrednega lista, ki vedno blati sv. vero in duhovnike, hvali pa le nemstvo in nemške trgovce. In ravno omenjeni dopisnik je strasten zagovornik

»Štajerca«. Ako pa trdi, da svoje narodnosti ne zataji, ako tudi Nemcev ne sovraži, mu to rad priznam, kajti noben pošten in zaveden Slovenec ne sovraži Nemcev, marveč jih ljubi in živi z njimi v miru in prijaznosti, četudi se jim ne pusti strahovati in vladati.

Omenjeni oklic je povzročil med ljudstvom obilno opravičenega smeha. Dal se je oklicati, da ni nemčur!

Iz Ormoža. (Čebelarški tečaj pri Sv. Andražu v Slov. gor.) Dne 28. in 29. junija t. l. vršil se je pri Sv. Andražu v Slov. gor. čebelarški tečaj, kojega je sklical g. Janez Jurančič, čebelar in učitelj čebeloreje istotam. Uvažujoč, da je čebelarstvo med štajerskimi Slovenci še prav zanemarljena stroka narodnega gospodarstva in želeč čebelarstvo nekoliko povzdigniti in razširiti ter tako odkriti slovenskemu kmetu nov vir lepih in lahkih dohodkov, poklical je vrli g. Jurančič štajerske Slovence brez razločka stanu k prijaznemu Sv. Andražu, da jih seznani z najvažnejšimi nazori umne čebeloreje. In njegov klic ni ostal neuslišan, kajti ob otvoritvi čebelarškega tečaja se je zbralo v nedeljo, 28. junija t. l. v št. andraževski šoli okoli 100 slušateljev-čebelarjev. Ogromno večino so tvorili vrli slovenski kmetje in posestniki. Prvotno smo mislili, da je večina slušateljev iz domače št. andraževske župnije, a kmalu smo se prepričali, da je razun teh bilo veliko več vdeležencev iz bolj oddaljenih krajev, osobito iz ljutomerskega, ormoškega in št. lenartskega okraja, nadalje iz ptujskega polja in Haloz. Pojedini zastopniki pa so bili tudi iz celjskega, brežiškega in slovenjegraškega političnega okraja, tako da je na tem čebelarškem shodu bil zastopan res ves del slovenske Štajerske. Razun v ogromni večini zbranih posestnikov in kmetov je bilo po kakih 15 vdeležencih častno zastopano tudi spodnještajersko slovensko učiteljstvo, ki je s tem zopet pokazalo, da se zanima za vsak pojav na narodnogospodarskem polju in da je drage volje vedno med onimi, ki bi radi dvigali blagostanje ubožnega slovenskega naroda.

Tečaj je otvoril g. sklicatelj Jurančič s srčnim pozdravom do vseh navzočih. Izrazil je svoje posebno veselje nad mnogobrojno vdeležbo in izrekel željo, da bi ta prvi čebelarški tečaj v tem kraju obrodil obilo dobrega sadu. Od 8.—10. ure so potem trajala teoretična predavanja o čebeloreji. Ob 10. uri dopoldne pa smo se vsi slušatelji podali na čebelno stališče g. Matjašiča, ki je od šole pri Sv. Andražu oddaljeno le par minut. Tukaj je gospod sklicatelj Jurančič skozi 2 uri praktično razkazoval različna čebelarstva opravila in je drage volje odgovarjal na mnoga vprašanja in interpelacije, ki so se stavile do njega od vseh strani. Jako poučljivo je tudi bilo, kako je g. Jurančič napravil umetni roj. Ker se v zato določenem panju matica dolgo ni dala najti, trajala je naprava umetnega roja precej dolgo. A mi slušatelji smo radi vstrajali kljub grozni vročini, ki je bila isti dan in kljub temu, da so čebele obkroževale mnogoštevilno zbrane čebelarje v prav gostih rojih. Nikdo se čebel ni bal in tudi čebele niso nikomur nič žalega storile, čuteč menda, da so to sami dobri njih zaščitniki in prijatelji. Ko smo si še ogledali okusno in praktično urejen čebelnjak in različna čebelarstva orodja g. Matjašiča, odzvonilo je že poldne in šli smo se telesno krepčat.

Popoldne od 2.—4. ure je bilo zopet v šoli predavanje, a ob 4. uri smo vsi slušatelji izleteli na dom gospoda sklicatelja, kamor je od Sv. Andraža kakih 20 minut. Tukaj smo si ogledali vzorno urejen čebelnjak in paviljončke različne velikosti, a g. Jurančič nam je razkazoval različna čebelarstva orodja, ki so se vsa odlikovala po svoji prosti, a vendar praktični sestavi. G. sklicatelj je opetovano povdarjal, da on s prostimi orodji, ki si jih največ sam naredi ali pa da napraviti pri domačih rokodelcih, ravno tako dobro ali pa še boljše izhaja, kakor bi izhajal z različnimi

dragimi, a večkrat itak slabo rabljivimi fabriškimi izdelki. To je dal v uvaževanje posebno čebelarjem-začetnikom. Na novo izdelanem panju-dvojaku pokazal nam je, kako je panj znotraj urejen in razdeljen, kakšni so okvirčki in njih stik, kakšen in kje je prehod iz vališča v medišče, kakšne prednosti ima panj-dvojak sproti enojnemu panju itd. Opetovano je gospod sklicatelj tudi povdarjal, da je za naše kraje in naše razmere najprimernejši panj z dunajsko mero in je obžaloval, da se on sam in tudi g. Matjašič pred leti, ko sta začela čebelariti, nista poprijela dunajske mere, ki ima za naše kraje najboljšo prihodnost.

Ob 6. uri zvečer smo odšli iz prijaznega gozdnega zakotja, kjer domuje in čebelarji g. Jurančič. A naše dnevno delo se ni bilo zvršeno, kajti šli smo potem še na dom čebelarja in gostilničarja g. Čučeka blizu Sv. Andraža. Tukaj smo si še tudi ogledali čebelne paviljončke in njihove stanovanke, a potem smo posedeli okoli miz in se pokrepčali s kapljico, kojo nam je g. Čuček točil za tako nizko ceno, da smo se tujci kar čudili. V svoji sredini smo imeli tudi odlične goste iz Ptuj, ki so s svojo navzočnostjo naš čebelarski tečaj posebno počastili. Posebno je g. dr. Brumen napil vsem navzočim čebelarjem in izražal željo, da bi se čebeloreja v naših krajih vedno bolj širila in razvijala. Tudi g. sklicatelj se je večkrat oglašil in s tem dokazal, da ni samo dober čebelar, ampak da ima tudi »dober jezik«, kakor se je povsem dobro izrazil neki slušatelj. V mraku smo potem dospeli zopet k Sv. Andražu ter se kmalu odpravili počivat. Prej sem že omenil, da je pijača pri Sv. Andražu jako poceni; isto velja o jedi in prenočevanju, kajti za 20 h si dobil v gostilni prav fino posteljo; večinoma pa so slušatelji itak brezplačno prenočili v privatnih hišah.

Drugi dan, t. j. 29. junija t. l. — na praznik sv. Petra in Pavla — smo čebelarji v jutro ob 6. uri najprej opravili svojo versko dolžnost s tem, da smo šli k sv. maši, kjer smo imeli priliko slišati prav fino izvežban cerkveni pevski zbor. Od 8. do 10. ure dopoldne je potem zopet bilo predavanje v šoli, a od 10. do 12. ure pa praktično razkazovanje na čebelnem stališču sklicateljevega brata, g. Jožefa Jurančiča. Popoldne od 2. do 3. ure je bila zopet znanstvena razprava v šoli. Ob 2. uri je g. sklicatelj sklenil čebelarski tečaj ter se vidno ginjen zahvalil vsem navzočim, da so se tako radi in v tolikem številu odzvali njegovemu klicu, ne da bi se zbal truda in stroškov, ki so jih imeli povodom daljnjega pota k Sv. Andražu. Potem je še napil nek navzoč učitelj ter se je gospodu sklicatelju zahvalil v imenu vseh slušateljev za njegovo požrtvovalnost in ves trud ter mu je zaklical trikratni »živijo«, čemur so se navzoči navdušeno odzvali.

Po sklepu tečaja se je vršilo takoj na istem prostoru v šoli zborovanje glede čebelarske organizacije na Spod. Štajerskem. Na predlog gosp. Jurančiča je bil predsednikom zborovanja izvoljen g. Zelenik, načelnik ptujskega okrajn. zastopa, a zapisničarjem gosp. Kurbus, nadučitelj in učitelj čebeloreje od Slivnice pri Celju. Ko sta gg. Kurbus in Jurančič svoje mnenje radi spodnještajerske čebelarske organizacije temeljito pojasnila in ustanovitev posebnega spodnještajerskega slovenskega čebelarskega društva, kar najtopleje priporočala, izrekli so se vsi navzoči glasno za ustanovitv navetovanega društva. Sklenilo se je, izvoliti osnovalni odbor, ki naj sestavi pravila za novo društvo in vse potrebno ukrene, da se društvo prej ko mogoče ustanovi. V osnovalni odbor so bili izvoljeni g. Zelenik, profesor in načelnik ptujskega okrajn. zastopa, gosp. Jurančič, učitelj čebeloreje pri Sv. Andražu, g. Kurbus, nadučitelj in učitelj čebeloreje v Slivnici pri Celju, g. Krajnc, nadučitelj pri Sv. Barbari pri Vurbergu in g. Strelec, nadučitelj pri Sv. Andražu. Zatem je predsednik gosp. Zelenik zborovanje zaključil s srčno željo, da bi novo

društvo, čegar temelj smo danes položili, dobro uspelo in štajerskim Slovincem doneslo prav obilo koristi!

Po zborovanju smo se zbrali še v gostilni g. Toša. Tukaj nam je zadnje urice skupnega bivanja osladil vrli šentandraževski ženski, moški in mešani pevski zbor, ki je s čebelno pesnijo počenši neutrudno pel in nam delal kratek čas. Vmes so se pa slišali navdušeni govori čebelarjev in nečebelarjev, tako da nam je čas le prehitro potekel. V mraku smo se oddaljili čebelarji poslovili od prijaznega griča pri Sv. Andražu s trdnim sklepom, da bo vsak na svojem domu skušal po svojih razmerah in močeh praktično izpeljati, kar se je o umni čebeloreji naučil pri Sv. Andražu!

Sklepam svoje poročilo s srčno željo, da bi se priredilo v bodoče še mnogokrat sličen čebelarski tečaj in predavanja na različnih krajih, da bi tako umna čebeloreja med nami vedno bolj prospevala in postala res vir blagostanja in sreče prav mnogih štajerskih Slovincem!

J. Rajšp.

Dramlje. Ze dolgo nisi, dragi »Slov. Gosp.«, ničesar povedal o nas Drameljčanih; svet je gotovo že prepričan, da spavamo sladko spanje pravičnega. Pa temu ni tako. Pred par meseci smo blagoslovili temeljni kamen novi šoli štirirazrednici, in 1. nov. se že začne pouk v novem poslopju, ki bo stalo okroglih 30 000 K. Dne 23. junija je bila pri nas kanonična vizitacija in ob tej priložnosti so preč. g. dekan Fr. Jug blagoslovili novo zastavo naših Marijinih družb. Zastava je krasno delo č. šolskih sester v Mariboru in stane 260 K. Da bi se pač vse naše Marijine družbe ozirale na domače zavode, kadar si kupujejo zastave. A žal, dostikrat se pošilja slovenski denar tujcem za mnogo slabše in razmeroma drago blago. Tudi tukaj velja geslo: Svoji k svojim!

Kakor lani obhajali smo tudi letos na Kalobju slovesni shod naših Marijinih družb, in sicer 9. julija, na obletnico smrti pokojne družbenice Lize Kotnik.

Kljub ne ravno prijaznemu vremenu je bila vdeležba še mnogo večja kakor lani. Bilo nas je okoli 350, med temi nad 250 udov naše Marijine družbe.

Znana in prijazna resnica je, da se ravno naše slovenske Marijine pesmi odlikujejo po svoji lepoti; a vsa njih krasota in milina se še posebno pokaže, kadar stoteroglasen zbor za Marijino slavo vnete mladine skupno proslavlja nebeško Mater. Pri tej priliki mi je še posebno omeniti, da je prišlo na Kalobje tudi precejšnje število družbenikov iz sosednje župnije Dobje pri Planini, kjer imajo že tudi lepo Marijino družbo.

Videlo se je, da se tudi tam goji prelepo petje Marijino. S težkim, a vendar prav zadovoljnim srcem smo se ločili od Marije Kalobške. Sicer nas je cel pot pral dež, a nič zato! Nekoliko pokore mora biti; bo pa prihodnje leto boljše, ko se zopet gremo priporočat na prijazni kalobški hrib varstvu nebeške Kraljice.

Bolezen sv. očeta.

Poročila, ki prihajajo iz Rima o bolezni sv. očeta, so različna. Sedaj odleže nekoliko sv. očetu, potem je pa zopet slabše. Zdravniki pravijo, da se pač bolezen na pljučih in na rebrih dovolj ugodno razvija, da pa se vsled visoke starosti bolnika vendar ne more reči, kako bo stvar iztekla. Velika nevarnost tiči v tem, da je srce oslabelelo, da njegovo delovanje ni krepko dovolj. Tudi ledvice ne delujejo dobro. V naslednjem priobčujemo zopet najvažnejša poročila, ki prihajajo iz Rima.

Rim, 8. julija. Osebe v Vatikanu je dobilo nalog pripraviti dve kapeli. V kapeli Najsvetejšega bo sv. oče, ako umrje, ležal v velikem ornatu na mrtvaškem odru in sicer z nogami izven železne ograje, da bo moglo ljudstvo poljubovati znamenje na papeževih

čevljih. V drugi kapeli bo začasno pokopan, dokler se ne izvede njegova testamentarna določila.

Rim, 8. julija, popoldne. Sv. oče čisto ponavlja: »Moj oče, moj oče!« Semtertje zašepeče, da več trpi, nego včeraj. Sv. oče je dejal: »Jutri bom umrl.« Včasih se mu pokaže na ustnicah krvava slina.

Rim, 9. julija, zjutraj. Zdravje se je sv. očetu čudovito obrnilo na bolje. Preživel je mirno noč. Pljuča so prostješa nezdravih tekočin. Bolezen se vedno ugodneje razvija. Nastopa znatno olajšanje.

Rim, 9. julija. Ko je zjutraj ob 8. uri dr. Mazzoni vstopil v sobo k sv. očetu, vprašal ga je: »Kako se počuti Vaša Svetost?« — Sv. oče: »Nekoliko slabše.« — »Ker ste premalo spali.« — »Ne, ne«, odvrnil je sv. oče, »okrepčal sem se toliko, da bo danes zame dan dela.« — »Kaj?« začudil se je zdravnik, »Vaša Svetost hoče delati?« — »I seveda«, odvrnil je odločno papež. »Rešiti imam mnogo stvari. Vendar zdi se mi res, da mi moči nedostaja«, je končno udano pristavil sv. oče, a nato je dostavil: »Nekaj pa moram delati!« Mazzoni je svetoval sv. očetu, naj bo miren.

Rim, 9. julija. Profesor Mazzoni je dejal sv. očetu: »Kakor cvetka vode, tako potrebuje Vaša Svetost hrane.« »Da«, odgovoril je sv. oče, »a cvetlici se priliva k večjemu dvakrat na dan, Vi me pa silite vsak trenutek, naj jem.« Sv. oče je prosil Lapponija, naj gre domov počivat, Lapponi pa je ostal v Vatikanu.

Rim, 9. julija. Vsi vladarji, ki imajo svoja zastopstva v Vatikanu, so naročili svojim zastopnikom, naj jim večkrat na dan pošiljajo poročila o papeževem stanju.

Rim, 9. julija o polnoči. Položaj sv. očeta se je naenkrat nepričakovano silno poslabšal. Dopoldne in popoldne so imeli v Vatikanu še najboljše nade. Popoldne se je dal sv. oče od svojega sluga obriti. Dopoldne je bil v svoji sobi pri sv. maši, katero je daroval msgn. Marzolini. Sv. oče je bil jako pogumen in novo upanje je navdajalo tudi vso njegovo okolico. Splošno se je povdarjalo, da se sv. očetu obrača položaj vedno na bolje. Toda veselje se je kmalu spremenilo v žalost. Ob 3. uri popoldne je bil sv. oče še zelo dobre volje. Pozneje je zavžil neko krepčilo, nakar ga je napadel silen kašelj. Izgubil je zavest. Nekateri pravijo, da so videli, kako je pljunil tudi kri. Telefonično sta bila poklicana v Vatikan zdravnik Mazzoni in vseučiliški profesor Rasoni. Rasoni je podal izjavo, ki je uničila vse upanje optimistov. Moči sv. očeta hitro ginevajo, eksudat narašča, udarci srca so slabi, delovanje ledvic neznančno. Nobenega upanja skoro ni več.

Rim, 9. julija. Zdravnik Lapponi je neprenehoma ob postelji sv. očeta. Razven Lapponija imajo neomejen pristop samo sluga Centa in tajna svetnika msgn. Mazolini in Angeli. Vsi drugi obiskovalci smejo samo do prestolne dvorane, kjer posluje višji komornik z ostalimi komorniki, ki puste semtertje samo kakega kardinala k bolnemu papežu.

Rim, 10. julija. Svetemu očetu je zopet bolje. Danes zjutraj je Mazzoni napravil zopet operativni vbodljaj v bolnikova prsa. Operacija se je popolnoma posrečila. Nato je nastopilo sv. očetu znatno zboljšanje.

Rim, 11. julija. Zdravniško poročilo, izdano danes zjutraj: Sv. oče je spal z malo presledki od sinoči zvečer. V stanju njegovih moči ni nobene premembe. Delovanje ledvic še vedno pomanjkljivo. Splošno stanje se je nekoliko zboljšalo.

Rim, 11. julija. Položaj sv. očeta je nespremenjeno resen. Ob osmi uri zjutraj je bila bolezen nespremenjena. Sv. oče dobi vsak dan na tisoče brzojavk, kar ga očividno jako radosti. Na kardinala, ki so ga videli po dolgem času, je napravil sv. oče vsled izmučenja bolesten vtis.

Rim, 12. julija. Dejstvo, da se po drugi operaciji položaj sv. očeta ni poslabšal, je